

Libris.RO

Respons pentru

Leif G.W. Persson

Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio

Traducere de
Ciprian Șiulea



3
TREI

I

Cea mai frumoasă zi din viața inspectorului-șef Evert Bäckström

Era luni, 3 iunie, dar, chiar dacă era o zi de luni și fusese trezit în miezul nopții, inspectorul-șef Evert Bäckström avea să o considere mereu cea mai frumoasă zi din viața lui. Mobilul lui de serviciu începu să sune exact la ora 5 dimineața și, deoarece persoana care suna nu voia să renunțe, nu prea avu de ales.

— Daaa, răspuse Bäckström.

— Am o crimă pentru tine, Bäckström, spuse ofițerul de serviciu de la Poliția din Solna.

— La ora asta? spuse Bäckström. Cine e, regele sau prim-ministrul?

— Chiar mai bine de-atât.

Colegul lui abia putea să-și stăpânească încântarea.

— Te ascult.

— Thomas Eriksson, răspuse ofițerul de serviciu.

— Avocatul, spuse Bäckström, străduindu-se să-și ascundă surpriza.

Nu poate fi adevărat, se gândi el. E mult prea frumos ca să fie adevărat.

— Chiar el. Ținând cont de relațiile voastre din trecut, am vrut să fiu primul care îți dă vestea cea bună. De fapt, Niemi de la Criminalistică m-a sunat și mi-a spus să te trezesc. Așa că sincere felicitări, Bäckström! Felicitări din

partea noastră, a tuturor, cei de la secție. Tu ești cel care râde la urmă.

— E absolut sigur că e crimă? Și că e Eriksson?

— Fără îndoială, Niemi e sigur sută la sută. Se pare că sărmana noastră victimă arată destul de groaznic, dar el e.

— O să încerc să găsesc o modalitate de a-mi gestiona suferința, spuse Bäckström.

* * *

E cea mai frumoasă zi din viața mea, se gândi el în timp ce pune capăt scurtei conversații. Era deja perfect treaz și avea mintea limpede cristal, într-o zi precum cea de astăzi trebuia să te asiguri că profiți la maximum de fiecare clipă. Că nu ratezi nicio secundă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-și ia halatul și să se ducă la toaletă, ca să atenueze presiunea din vezică. Era un obicei pe care și-l făcuse de mic și pe care avusese grijă să-l păstreze. Atenuarea presiunii înainte să se ducă la culcare și imediat ce se trezea, indiferent dacă era sau nu necesar, în contrast flagrant cu ceea ce păreau să facă mare parte din zi colegii lui bărbați chinuiți de prostată.

Un jet superb de înaltă presiune, se gândi Bäckström mulțumit, în timp ce stătea cu supersalamul lui strâns bine în mâna dreaptă, simțind cum nivelul urinei scade în zona lui inferioară, bine proporționată. *Ar fi momentul să refacem puțin echilibrul*, reflectă el, încheind prin câteva smuciri ferme ale salamului, pentru a stoarce și ultimele picături care se strânseseră acolo în timpul unei nopți complet lipsite de vise.

Apoi se duse direct în bucătărie, ca să-și pregătească un mic dejun copios. Un teanc frumos de felii groase de șuncă daneză, patru ochiuri, suc de portocale proaspăt făcut și o cană mare cu cafea tare și lapte cald. Ancheta unei crime nu era ceva de care să te apuci pe stomacul gol, iar morcovii și

țărățele de ovăz erau aproape sigur un factor care contribuia la faptul că toți colegii lui malnutriți și cretini o dădeau în bară cu o regularitate atât de deprimantă.

După asta se duse, mulțumit și sătul, în baie, unde făcu duș, săpunindu-se cu grijă pe secțiuni, în timp ce apa caldă se prelingea pe trupul lui plăcut rotunjit și armonios construit. Apoi se șterse minuțios, după care se bărbieri cu ajutorul unui aparat de ras adevărat, de modă veche, și al unei cantități generoase de spumă de ras. În sfârșit, se spălă pe dinți cu periuța lui electrică și, doar ca să fie absolut sigur, făcu gargară cu o apă de gură care împrăștiă respirația.

În cele din urmă, după ce aplică aftershave, deodorant și alte esențe plăcute în toate zonele strategice ale templului trupului său, se îmbracă atent. Un costum de in galben, cămașă de in albastră, pantofi italienești negri, făcuți manual, și o batistă colorată de mătase în buzunarul de la piept, ca un ultim salut afectuos către victima crimei. Într-o astfel de zi, era important să nu neglijeze detaliile, și de aceea — în cinstea acestei ocazii cruciale — își înlocuise Rolexul obișnuit cu cel cu aur alb pe care îl primise cadou de Crăciun din partea unei cunoștințe, drept mulțumire că o ajutase cu o problemă minoră.

În fața oglinzii din hol făcu o ultimă verificare: agrafa pentru bani din aur, cu o cantitate adecvată de bancnote, micul portofel din piele de crocodil în care erau toate cardurile lui (ambele în buzunarul din stânga al pantalonilor), inelul cu cheile și mobilul în buzunarul din dreapta, notebook-ul negru, cu stiloul prins la cotor, în buzunarul interior din stânga, și cel mai bun prieten al lui, micul Sigge, ascuns bine în tocul de la glezna piciorului stâng, pe interior.

Bäckström dădu din cap aprobator în fața rezultatului final. Mai rămânea doar cel mai important lucru: o doză potrivită de whisky de malț din carafa de cristal de pe masa din hol. Imediat ce gustul încântător și persistent se stinse,

băgă în gură două bomboane pentru gât și încă o mână de bomboane în buzunarul lateral al sacoului, pentru orice eventualitate.

Când ieși în stradă, soarele strălucea pe cerul fără nori și, chiar dacă era doar începutul lui iunie, temperatura trebuia să fie deja de cel puțin 20 de grade. Prima zi adevărată de vară și exact ceea ce aveai dreptul să aștepti într-o astfel de zi.

Ofițerul de serviciu din Solna trimisese o mașină de poliție în care erau doi agenți tineri, niște făpturi slăbănoage și pline de coșuri, însă cel care conducea înțelesese măcar regulile de bază în privința practicilor managementului autorității. Nu doar îi deschise portiera, dar își dădu și scaunul în față, pentru ca Bäckström să poată sta pe bancheta din spate fără să se așeze neapărat acolo unde stăteau de obicei suspectii sau să-și mototolească pantalonii călcați cu grijă.

— Bună dimineața, șefule! spuse șoferul dând politicoș din cap. Nu e deloc urâtă ziua asta.

— Da, se pare că o să fie arșiță mare, îl aprobă partenerul său. Apropo, mă bucur să vă cunosc, domnule inspector-șef.

— Ålstensgatan 127, spuse Bäckström dând scurt din cap.

Ca să preîntâmpine alte observații, își scoase demonstrativ notebook-ul negru și tastă prima însemnare din acest caz. „Inspectorul-șef Evert Bäckström își părăsește locuința din Kungsholmen 0700 pentru a vedea locul faptei“, scrisese el. Dar, în mod evident, mesajul nu fu recepționat, deoarece tinerii reluară discuția încă înainte ca mașina să intre pe Fridhemsgatan.

— Asta e o treabă ciudată. Ofițerul de serviciu spunea că se pare că victima crimei e avocatul ăla, Thomas Eriksson.

Șoferul dădu din cap, apoi continuă.

— Cred că asta e ceva destul de neobișnuit — cineva să omoare un avocat, vreau să spun.

— Da, se întâmplă extrem de rar, aprobă colegul lui.

— Nu, din păcate, spuse Bäckström. Din nefericire, se întâmplă destul de des.

Alți doi tembeli, se gândi el. De unde veneau ăștia? De ce nu se terminau niciodată? De ce trebuia neapărat ca toți să intre în poliție?

— Crezi că e posibil să fi fost băgat în ceva dubios, șefule? La urma urmei era avocat, așa că probabil există un risc de felul ăsta, dacă pot să spun așa?

Acum sărmanul nătărău se mai și întorsese și i se adresa direct lui Bäckström.

— Exact la asta aveam de gând să reflectez, spuse Bäckström plictisit. În timp ce dumneavoastră, domnilor, mă duceți la locul faptei de pe Ålstensgatan. În tăcere desăvârșită.

În sfârșit, se gândi el. Zece minute mai târziu, mașina opri în fața unei vile moderniste de cărămidă din anii '50, albă și strălucitoare, care avea propriul ei debarcader și adăpost pentru ambarcațiuni pe Lacul Mälaren. Probabil îl costase pe proprietar mai mult decât câștiga un polițist obișnuit într-o viață, cu tot cu impozite.

Nu era rău pentru un loc al faptei. *Mă întreb ce făcea nătărăul aici, la această oră din zi.*

Altfel, lucrurile arătau ca de obicei. Banda alb cu albastru a cordonului care înconjura atât terenul propriu-zis al casei, cât și o bună parte a drumului, într-o parte și-n alta. Două mașini de poliție și o unitate mobilă de coordonare, și cel puțin trei mașini de la unitatea de infracțiuni, mult prea mulți agenți care nu aveau nimic de făcut și pur și simplu pierdeau vremea împreună cu ceilalți care se strânseseră acolo. Câțiva jurnaliști însoțiți de fotografi și cel puțin un cameraman de la un post de televiziune, aproximativ o duzină de vecini băgăreți, considerabil mai bine îmbrăcați decât erau de obicei, dintre care uimitor de mulți aveau unul sau mai mulți câini de diverse mărimi.

Însă expresia din ochii lor era aceeași. O urmă discretă de frică, dar mai ales anticipare și speranța alimentată de suspiciunea că, dacă ce era mai rău se întâmplase, cel puțin nu li se întâmplase lor. *În comparație cu o viață întreagă, zile ca acestea trec lipsite de importanță, mai puțin una, se gândi Bäckström. O viață întreagă în care e conținută acea zi care a ajuns să fie cea mai frumoasă din viața ta.*

Apoi coborî din mașină, dădu din cap către șoferul cu coșuri pe față și colegul lui la fel de plin de coșuri și se mulțumi să scuture din cap către vulturii din media, în timp ce pornea spre ușa de la intrare a casei care, până în urmă cu câteva ore, fusese căminul victimei noului său caz de crimă. Nu era prima deplasare de acest fel pe care o făcuse la viața lui și cu siguranță nici ultima, dar de data aceasta era o sarcină bine-venită și, dacă ar fi fost singur, ar fi urcat treptele casei victimei în pași de step.

II

Săptămâna dinaintea
celei mai frumoase zile a fost
o săptămână cu totul obișnuită.
Cu bune și cu rele.

La mijlocul săptămânii, în ziua marșrutului nr. 1, un
tineret a fost găsit pe lângă stația de autobuz de către
polițiștii din cadrul Poliției Districtului de Vest din
București, care au depărtat-o în mod responsabil pentru
a fi examinată în cadrul unei proceduri legale. Nu era un post

2

Luni, 27 mai, cu o săptămână înaintea zilei de luni care avea să fie cea mai frumoasă din viața lui, fusese așa cum erau de obicei zilele de luni, poate chiar puțin mai rea decât o luni obișnuită, și începuse într-un mod care punea la încercare puterea de înțelegere până și a unui om atât de intuitiv și nobil precum Evert Bäckström.

Într-un sens pur literal, ea implica două cazuri demente care, din motive de nepătruns, ajunseseră pe biroul lui. Primul se referea la un iepure maltratată care fusese preluat în grija consiliului local. Al doilea implica un gentleman deștept, cu relații la curtea regală, care, potrivit unui martor anonim, fusese atacat cu un catalog de vânzări al renumitei case de licitații Sotheby's din Londra. Ca și cum asta nu ar fi fost suficient de rău, se presupunea că agresiunea avusese loc într-o parcare a Palatului Drottningholm, la doar câteva sute de metri de camera în care Maiestatea Sa, Regele Suediei Carl al XVI-lea Gustaf, se bucura, de obicei, de somnul lui de noapte.

Cu mai mulți ani în urmă, inspectorul-șef Evert Bäckström lucrase pentru Poliția Districtului de Vest din Stockholm, ca șef al departamentului responsabil pentru anchetarea infracțiunilor violente grave. Nu era un post

Respectabil și, dacă ar fi fost în SUA, unde oamenii obișnuiți au drept de decizie, era clar că Bäckström ar fi fost un candidat bun pentru alegerea ca șerif. Trei sute cincizeci și cinci de kilometri pătrați de pământ și apă între marele lac interior Mälaren, la vest, și Marea Baltică la est. Între vechile porți de taxare din centrul Stockholmului la sud și Norra Järva, Jakobsberg și arhipelagul exterior la nord.

Pe atunci Bäckström se gândea la toate acestea ca la un ținut Bäckström al lui, cu aproape 350 000 de locuitori. În vârful ierarhiei se aflau Maiestatea Sa Regele și familia lui, locuitori ai Palatelor Regale din Drottningholm și Haga. În afară de ei mai erau o duzină de miliardari și mai multe sute de oameni care dispuneau fiecare de câteva milioane. La celălalt capăt erau mai multe zeci de mii de oameni care nu aveau suficient ca să se poată hrăni, care erau obligați să trăiască din ajutoare sociale sau să cerșească și să comită infracțiuni ca să o ducă de pe o zi pe alta. Și, bineînțeles, mai erau și toți oamenii obișnuiți. Toți oamenii care își vedeau de treaba lor, care aveau grijă de ei înșiși și nu făceau tapaj din cauza vieților pe care le duceau. Cel puțin nu făceau decât rareori ceva care să riște să ajungă pe biroul lui Bäckström din secția de poliție mare din Solna.

Dar, din nefericire, nu toată lumea care trăia acolo era așa. În fiecare an, în district erau raportate aproape 60 000 de infracțiuni. E adevărat că majoritatea erau cazuri simple de furt, distrugerea unor bunuri sau încălcări ale legii legate de droguri, dar existau și câteva mii de infracțiuni violente. Dacă te uitai la infracționalitatea din Districtul de Vest în ansamblu, ea acoperea tot spectrul social. De la mâna de gangsteri în costume cu dungulițe care comiteau infracțiuni financiare în valoare de sute de milioane până la multele mii de oameni care furau orice, de la fripturi și cârnați până la produse pentru machiaj, bere și pastile pentru durere de cap, de la marile supermarketuri din centrele comerciale ale districtului.